

[Birgit Busk.]

for det danske erhvervslivs fremtid, som jeg tillægger disse projekters gennemførelse, henstiller jeg indtrængende til regeringen og folketinget, at vi ikke længere smøler med igangsættelsen af de faste forbindelser over Store Bælt og over Øresund, og at vi tager den endelige og afgørende beslutning om anlægget af den nye lufthavn på Saltholm. Realiseringen af disse store projekter, som vi har snakket så meget om gennem masser af år, ja, i alt for mange år, vil betyde arbejde til titusinder af ledige hænder og samtidig, når de er afsluttet, være en uvurderlig håndsrækning til det danske erhvervslivs trivsel og fremme med alle de muligheder for øget beskæftigelse og øget realindkomst for samfundet som helhed, som følger heraf.

Jørgen Peder Hansen (S):

Når vi diskuterer arbejdsløshedsproblemet, er det kun naturligt, at vi tager de statistiske kilder til hjælp, og de fortæller os ganske enkelt og meget tørt, at det ledighedstal, vi har i øjeblikket, ligger på omkring et halvt hundrede tusinde. Man har ingen grund til at betvivle, at det skulle være et rigtigt tal, tværtimod; det skal nok være meget rigtigt. Men det er alligevel ikke sandheden om arbejdsløsheden. Statistikere har jo noget til fælles med lyset fra en lygtepæl: det kan ofte lyse klart, men kun inden for et begrænset område. Og det er i virkeligheden, hvad der er tilfældet, når vi anvender statistikken på arbejdsløshedsproblematikken. Jeg tror, at det, som mit partis ordfører, hr. Erling Dinesen, nævnte bl. a. om ungdomsarbejdsløsheden, er et meget alvorligt problem, som vi ikke uden videre kan få belyst i dets fulde udstrækning ved hjælp af statistikken. Arbejdsløshedstallet er i virkeligheden meget, meget større. Når vi behandler problemet her i folketinget, og når problemet behandles i dagspressen, anvender man som sagt statistikken.

Hvordan opfatter man dette problem ude i befolkningen? Dét stiller det sig ganske anderledes. Dét er det ikke et spørgsmål om statistik for den enkelte, og derfor er jeg overbevist om, at statistikken er særdeles utilstrækkelig i denne forbindelse. Jeg tror ganske enkelt, at der er hundrede tusinde af

mennesker, som lever i frygt for at blive arbejdsløse. Vi kan bare se på det store antal af virksomheder, der har måttet lukke. Det er da klart, at det virker som en sten, der kastes i vandet; der opstår usikkerhed, der opstår frygt for arbejdsledighed hos den enkelte, der er beskæftiget, og hos den enkeltes familie. Derfor er usikkerheden i det danske samfund i øjeblikket meget, meget udpræget.

Et af de områder, som jeg beskæftiger mig noget med, er de erhvervsfaglige uddannelser, og dette er en del af det problem, som vi diskuterer her i dag. Jeg indrømmer, at det er kun en mindre del, men det er kvalitativt en væsentlig del, synes jeg, for det drejer sig nemlig om de mange unge. For det første ved vi, at ca. 10.000-15.000 unge årlig glider uden om uddannelsessystemet i det hele taget. Det vil sige, at 10.000-15.000 unge overhovedet ikke får en uddannelse.

Nu er det lige blevet nævnt for et øjeblik siden, at det offentlige ikke kan klare arbejdsløshedsproblemet, og det er klart, at vi ikke kan klare alle dele, men det kan være fornuftigt, at der indledes et samarbejde mellem forskellige parter vedrørende dette spørgsmål om at få lodset så stor en part af de 10.000-15.000 unge, der i dag glider uden om uddannelsessystemet, ind i f. eks. de faglige uddannelser, og her mener jeg at de tekniske skoler må komme ind.

Ser vi på situationen omkring de tekniske skoler og den ungdom, der søger ind dér, kan vi konstatere, at i 1974 står vi for første gang i mange år med en betydelig øget interesse for at gå ind i de erhvervsfaglige uddannelser, samtidig med at interessen for gymnasier og højere uddannelser er svindende. Det ville da egentlig være en god udvikling, vi så er inde i, kunne man sige. Ja vel, men der opstår så nogle mærkværdigheder, som jeg gerne vil have lov at gøre opmærksom på. Vi er i gang med at indkøre en ny form for faglig uddannelse, som vi kalder den erhvervsfaglige grunduddannelse. Dét har vi i 1974 afvist 3.000-4.000 unge. Ja men hvordan ville det være, hvis det var inden for andre dele af uddannelsessystemet, man afviste så stor en gruppe, f. eks. inden for universiteter el. lign., og så sagde: I kan ikke komme ind her? Jeg mener, det er et meget alvorligt spørgsmål, som man må tage op. Der må være en rimelig, der må